

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

1. [Sentència](#) de 14 de juliol de 2021, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual acorda per majoria:

a) D'una banda, inadmetre la pretensió d'inconstitucionalitat de l'Ordre SND/298/2020, de 29 de març, per la qual s'estableixen mesures excepcionals en relació amb les vetlles i cerimònies fúnebres per limitar la propagació i els contagis de la COVID-19.

b) D'altra banda, estimar parcialment el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel partit polític VOX contra l'RD 463/2020, de 14 de març, pel qual es va declarar l'estat d'alarma per a la gestió de la crisi sanitària ocasionada per la COVID-19 i, en conseqüència, declarar inconstitucionals i nuls, amb l'abast indicat en el fonament jurídic 2, lletra d), i amb els efectes assenyalats a les lletres a), b) i c) del fonament jurídic 11, els preceptes següents:

- Els apartats 1, 3 i 5 de l'article 7. És a dir: les limitacions de la llibertat de les persones per circular per les vies i els espais d'ús públic, excepte per a la realització de les activitats essencials (apartat 1); la prohibició de la circulació de vehicles per les vies públiques, excepte per als desplaçaments per realitzar les activitats essencials; i l'autorització al Ministeri de Sanitat per acordar el tancament de les carreteres o trams d'elles per raons de salut pública, seguretat o fluïdesa del trànsit o les restriccions a elles a determinats vehicles pels mateixos motius.
- Els termes "modificar, ampliar o" de l'apartat 6 de l'article 10, en la redacció resultant de l'article únic.2 de l'RD 465/2020, de 17 de març.

c) Desestimar la resta de les pretensions.

Han formulat vots particulars el president Juan José González Rivas, els magistrats Andrés Olleros, Juan Antonio Xiol, Cándido Conde-Pumpido i la magistrada Maria Lluïsa Balaguer.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

2. [Sentència](#) d'11 de juny de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual es desestima íntegrament el recurs de cassació interposat per l'Ajuntament del Puerto de Santa María (Cadis) contra la sentència del TSJ d'Andalusia que va anul·lar sengles ordres de la Conselleria de Medi Ambient i Ordenació del Territori de la Junta d'Andalusia de 2013 i 2015, per les qual es va aprovar el Pla General d'Ordenació Urbanística del Puerto de Santa María.

La Sala reitera que és causa de nul·litat de ple dret la manca d'integritat del Pla General d'Ordenació Urbanística, ja que va ser aprovat per actes successius, com en aquest cas, el resultat del qual difereix radicalment de l'aprovat inicialment per l'Ajuntament i que afecta a aspectes substancials i estructurals del Pla.

El Tribunal recorda que, de conformitat amb la jurisprudència, és admissible que els plans urbanístics siguin aprovats de forma parcial, quedant en suspens certes determinacions o àmbits d'aquets que són objecte de correcció, però només quan aquests obstacles que impedeixin l'aprovació definitiva total dels plans no afectin el model territorial fonamental que ha de subsistir en les seves línies definidores en la part aprovada, de tal forma que mantinguin coherència (STS de 18 de maig de 2009).

3. [Sentència](#) 845/2021, de 14 de juny, i [Sentència](#) 863/2021, de 16 de juny, dictades per la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en què resol sengles recursos de cassació d'interès cassacional que fixen doctrina jurisprudencial i reconeix el dret al cobrament de diversos drets retributius a una dona guàrdia civil i a una mèdica que es trobaven en situació de risc per embaràs i, en tal sentit, desestima íntegrament els recursos de cassació interposats per l'Advocacia de l'Estat i per la representació legal de la Junta de Castella – La Manxa contra les sentències del TSJ de Castella – La Manxa i del Jutjat Contenciós Administratiu de Toledo, que van reconèixer a ambdues funcionàries un complement específic per entendre que el contrari suposava una discriminació per raó de sexe.

El TS assenyala que “la igualtat de tracte entre sexes exigeix que les modificacions del lloc de treball adoptades transitòriament i durant el limitat període de l'embaràs, quan pugui repercutir en la prestació de jornada complementària no poden comportar una disminució de les retribucions estables de la treballadora afectada ja que en un altre cas es consolidaria una pràctica aparentment neutra que, això no obstant, ocasiona un perjudici exclusivament vinculat a la situació d'embaràs i, per

tant, amb les dones, el que constituiria una pràctica de discriminació indirecta per raó de sexe.

El TS fixa com a doctrina d'interès cassacional que “ durant els períodes d'adequació dels llocs de treball del personal estatutari dels serveis de salut, per situació de risc derivada de l'estat d'embaràs de la treballadora, que comportin la mesura de la no realització de la jornada complementària per atenció continuada, es manté, això no obstant, el dret de la treballadora a la percepció del complement d'atenció continuada, que haurà de ser proporcional al que percebia abans de l'adaptació del lloc del treball i mantenir-se durant tot el període que es prolongui aquesta mesura d'adaptació per risc derivat de la situació d'embaràs” ja que el contrari podria considerar-se com a una discriminació per raó de sexe.

4. [Sentència](#) 887/2021, de 21 de juny, i [Sentència](#) 912/2021, de 24 de juny, dictades per la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en les quals estima dos recursos de cassació d'interès cassacional per a fixació de doctrina i dictaminen que els accidents *in itinere* dels funcionaris públics són conseqüència dels serveis, als efectes de percebre la pensió extraordinària de jubilació o retir per incapacitat permanent per al servei.

La Sala Contenciosa Administrativa del TS ha dictat dues sentències en què reconeix el dret al cobrament de pensions extraordinàries, la base del càlcul de les quals és el 200 per 100, a un funcionari de presons i a un guàrdia civil en considerar que els accidents que es van produir en el trajecte entre el domicili particular i el centre de treball on presten els seus serveis van ser com a conseqüència del servei.

El TS anul·la les decisions administratives i judicials, denegatòries del dret al cobrament de les pensions extraordinàries i fixa com a doctrina que “la incapacitat permanent per al servei derivada d'un accident de trànsit patit per un funcionari públic en realitzar el desplaçament per anar o tornar del centre de treball pot considerar-se com incapacitat produïda com a conseqüència del servei, a l'efecte de la percepció de la pensió extraordinària regulada en l'article 47.2 del Text refós de la Llei de classes passives de l'Estat.

5. [Sentència](#) de 28 de juny de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, que desestima el recurs de cassació interposat per l'Ajuntament de Barcelona contra la sentència del TSJC, de 18 de novembre de 2019, que va declarar que l'article 75.2 del Reglament orgànic municipal de Barcelona, aprovat pel Ple de l'Ajuntament el 29 de desembre de 2015 i que havia estat impugnat per l'Advocacia de l'Estat en entendre que infringia l'obligatorietat de l'exigència en el Saló de Sessions o de Plens de l'efígie del Rei que disposa l'article 85.2 de l'RD

2568/1986, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament d'organització i funcionament i règim jurídic de les entitats locals (ROF).

La Sala entén que l'article 85.2 del ROF té caràcter de norma bàsica ja que "afecta a símbols de l'Estat en tant que ordena que en tots els municipis, en lloc preferent i en el lloc on es reuneixi el seu màxim òrgan –el Ple– estigui present el símbol de la forma política de l'Estat espanyol, fent-se possible que el poder local s'exerceixi de coherència amb aquesta forma política, ja que no s'ha d'oblidar que els municipis són, segons l'article 137 de la CE, elements de l'organització territorial de l'Estat.

L'esmentada sentència admet que "això no impedeix que dites matèries puguin ser objecte de regulació municipal sempre que sigui complementària i respectuosa amb el reglament estatal; ni que els reglaments orgànics municipals optin o no per reproduir el que preveu el ROF o, simplement, no regulin res, centrant la reglamentació orgànica en les matèries que són enterament de la seva competència, deixant en aquest aspecte al ROF que desplegui per sí la seva força vinculant".

Així mateix, la Sala considera, respecte de l'argument de l'Ajuntament de Barcelona, que el ROF no minva el seu àmbit competencial, la seva potestat d'autogovern per a la gestió dels interessos que realment li són propis dictant des d'aquesta potestat normes que impliquin un règim orgànic i de funcionament complementari respecte de la legislació bàsica estatal i respecte de la legislació autonòmica, tant general com del municipi de Barcelona. I, en tal sentit, declara nul de ple dret l'article 75.2 del ROF de l'Ajuntament de Barcelona.

6. [Sentència](#) de 12 de juliol de 2021, de la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs de cassació i, en conseqüència, es desestima la resolució de l'Ajuntament de Madrid, de 30 de març de 2016, que denegava a la mercantil Parques de la Paz, SA una llicència per a la instal·lació d'un forn crematori en el tanatori de la M-40, situat a l'Avenida Rosales núm. 36 de Madrid, en considerar que no respectava la distància mínima de 250 metres respecte als altres usos exigits en l'article 52.3 de l'Ordenança de protecció del medi ambient de l'Ajuntament de Madrid.

La Sala estima el recurs de cassació interposat per l'entitat mercantil sol·licitant de la llicència contra les sentències del TSJ de Madrid i del Jutjat Contencios Administratiu que van validar la resolució de l'Ajuntament de Madrid per la qual es va denegar la llicència sol·licitada.

El TS considera que l'estimació del recurs de cassació no pot per sí mateix acordar l'atorgament de la llicència d'instal·lació d'un forn crematori ja que no pot substituir

les competències de l'Administració competent, però sí acordar que es retrotregui l'expedient administratiu de sol·licitud de la corresponent llicència per a la instal·lació d'un crematori amb la finalitat que, per part de l'òrgan administratiu competent, es resolgui motivadament la sol·licitud de la preceptiva llicència municipal, d'acord amb la doctrina establerta en la pròpia sentència.

Aquesta sentència del TS de 21 de juliol, fixa la doctrina que "la distància a nuclis de població establerta en l'article 52.3 de l'Ordenança general de protecció del medi ambient de Madrid de 1985 pot ser considerada com un requisit amb suport legal per obtenir llicència per instal·lar forns crematoris quan estigui justificat per raons de salut i de medi ambient, però només quan altres requisits o mesures limitatives menys restrictives (com ara el control d'emissions en la font d'origen) siguin insuficients, per sí soles, per garantir la protecció de la salut i del medi ambient".

La sentència afegeix que "l'aplicació d'aquesta mesura limitativa s'ha de realitzar de forma no discriminatòria. Això és, de manera que no doni lloc a desigualtats de tracte no justificats entre els que exerceixen l'activitat i els que pretenen accedir a dit exercici".

Així mateix, considera que la resolució administrativa per la qual es va denegar la llicència sol·licitada per a la instal·lació d'un forn crematori no s'ha ajustat a la doctrina establerta, ja que, en no haver realitzat ponderació alguna entre les diferents mesures que potencialment poguessin ser idònies per garantir l'adequada protecció de la salut de les persones i del medi ambient, a fi d'elegir entre elles les que siguin menys restrictives per a la llibertat d'exercici de l'activitat econòmica en qüestió, s'ha limitat a denegar sense garantir, motivadament i raonablement, que aquest requisit de la distància mínima amb altres usos permesos en l'article 52.3 de l'esmentada ordenança general municipal sigui el més adequat per aconseguir l'objectiu de garantir la protecció de la salut i del medi ambient.

7. Sentència de 27 de juliol de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, que desestima el recurs de cassació interposat pel Govern de Canàries contra la interlocutòria del TSJ de Canàries de 14 de juliol de 2021, per la qual va acordar **no** autoritzar el "toc de queda entre les 00.30 hores i les 06.00 hores sol·licitat pel Govern de Canàries per a l'illa de Tenerife o, subsidiàriament, per als municipis de dita illa que tingueren una incidència de COVID-19 superior a 100 casos per cada 100.000 habitants.

El Tribunal Suprem considera que la interlocutòria del TSJ de Canàries conclou de forma raonada que manca de justificació la limitació de la llibertat de circulació

Àrea de Presidència
Secretaria General

proposada a la vista de les circumstàncies que concorren en l'illa de Tenerife i considera que dita mesura no és porporcional.

A més, assenyala que **no** existeix contradicció entre el pronunciament del TSJ de Canàries amb els pronunciaments dels TSJ de Catalunya, València i Cantabria, perquè el Govern canari no ha acreditat que les circumstàncies de Tenerife siguin coincidents amb les examinades per aquests tribunals, ja que, en aquells casos, els seus governs autonòmics respectius van fonamentar la seva petició de ratificació de les mesures adoptades amb el suport de dades d'alta incidència del nombre de contagis i de la seva pressió en el sistema sanitari, fet que no s'ha produït en el cas de l'illa de Tenerife.

SALA CIVIL

8. [Sentència](#) de 5 de juliol de 2021, de la Sala Civil del Tribunal Suprem, per la qual es confirma la sentència dictada pel Jutjat de Primera Instància núm. 25 de Barcelona que va condemnar el Consorci Casa d'Àsia a abonar 2,79 milions d'euros a la mercantil Alting, SA com a penalització derivada de la finalització anticipada d'un contracte de lloguer d'un immoble situat en l'Avinguda Diagonal de Barcelona, com a conseqüència del desistiment unilateral del Consorci Casa d'Àsia, entitat de dret públic, ja que en les clàusules del contracte d'arrendament s'havia fixat per les parts que l'arrendament era per un termini de 12 anys i que en el cas que qualsevol de les parts ho donés per extingit abans del termini de venciment pactat hauria d'abonar a l'altra part l'import corresponent a totes les rendes del període que restés per complir fins a la data de venciment del contracte.

SALA SOCIAL

9. [Sentència](#) de 28 de juny de 2021, del Ple de la Sala Social, que examina la incidència de la Sentència del TJUE de 3 de juny de 2021 en diversos recursos, en la qual s'ha decidit, per unanimitat, **rectificar** l'aplicació que realitzava de la seva pròpia doctrina en relació amb la duració dels contractes laborals d'interinitat per vacant en el **sector públic**.

En aplicació de les disposicions legals i reglamentàries sobre el contracte d'interinitat, la seva duració màxima serà la mateixa que durin els processos de selecció per cobrir les vacants de conformitat amb el que disposa la normativa legal o convencional específica.

A manca de previsió específica, la Sala entén, amb caràcter general, que la duració superior a tres anys es considera injustificadament llarga, el que comporta que el treballador interí passi a tenir la condició de **indefinit no fix**.

Així mateix, l'esmentada sentència estableix que el còmput del termini de tres anys, amb caràcter general, o el fixat legalment o convencionalment, **no** pot veure's interromput per normes pressupostàries sobre paralització d'ofertes públiques d'ocupació, ja que les vacants cobertes per treballadors interins **no** impliquen increment pressupostari.

10. [Sentència](#) d'1 de juliol de 2021, de la Sala Social del Tribunal Suprem, que desestima íntegrament el recurs de cassació interposat per una interina que pretenia mantenir les mateixes condicions que gaudia com a interina un cop va passar a la condició de treballadora amb un contracte laboral indefinit, després d'haver aprovat les corresponents proves selectives.

L'alt tribunal manté que un acord col·lectiu de garanties individuals per mantenir les condicions d'una treballadora interina davant un supòsit de subrogació no pot estendre's a un contracte indefinit que dita treballadora ha obtingut després de superar les proves selectives a les quals voluntàriament s'ha presentat.

AUDIÈNCIA NACIONAL

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

11. [Interlocutòria](#) de 18 de maig de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, que ratifica la mesura sanitària continguda en l'Ordre SND/466/2021, de 13 de maig, per la qual es prorroga l'obligació de realitzar quarantena per deu dies a tots els viatgers procedents de la República de la Índia, amb la finalitat d'evitar la propagació de la variant índia del SARS-CoV-2.

El Tribunal entén que la limitació al dret fonamental de lliure circulació i llibertat de moviments, consagrat en l'article 19 de la CE, és necessària i proporcionada en atenció a tot dret igualment protegit per la CE com és el dret a la salut i a la integritat física. Tant és així, que va donar lloc a la declaració de dos estats d'alarma per part del Consell de Ministres, posteriorment prorrogats per la majoria dels membres del Congrés dels Diputats.

12. [Sentència](#) de 25 de maig de 2021, de la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, en què s'anul·len dues ordres del Ministeri

d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient de 2014 i 2016, per les quals s'autoritzava la pròrroga per 60 anys a la concessió de domini públic marítim-terrestre a un particular en relació amb la construcció d'una piscina i un embarcador en Son Servera, Mallorca, i, en conseqüència, considera extingida la concessió administrativa prorrogada per ambdues ordres ministerials.

En dita sentència s'analitza l'article 32.1 de la Llei de costes en relació amb l'article 61 del Reglament general de costes, pel qual únicament es pot permetre l'ocupació de domini públic marítim-terrestre per a aquelles instal·lacions que, per la seva naturalesa, no poden tenir una altra ubicació i afegeix que, després de la doctrina del TC i d'acord amb l'article 2 de la Llei 2/2013, per atorgar una pròrroga d'una concessió administrativa sobre domini públic marítim-terrestre cal motivar que les instal·lacions no es poden ubicar en altres llocs; el que no ha succeït en el cas concret que s'enjudicia.

Per últim, la sentència afirma que, donat el caràcter excepcional i restrictiu per a l'atorgament de les pròrrogues en les concessions de domini públic marítim-terrestre i la manca de justificació que la piscina i l'embarcador poden ser ubicats en una altre lloc, hi ha raons d'interès general per denegar dites pròrrogues, anul·lant les dues ordres ministerials que les van atorgar. Així mateix, acorda l'enderroc de les obres, amb la qual cosa queda garantit el gaudi del domini públic marítim-terrestre per ser utilitzat per totes les persones i per a tot tipus d'usos comuns i acordades amb la naturalesa de tal domini públic envaït, tals com banyar-se, navegar, embarcar o pescar amb exclusivitat.

13. [Sentència](#) de 28 de juliol de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, que ha **ratificat** la mesura sanitària continguda en l'Ordre SND/791/2021, de 23 de juliol, per la qual s'exigeix la quarantena de deu dies als viatgers procedents d'Argentina, Bolívia, Colòmbia i Namíbia amb la finalitat d'evitar la propagació de la COVID-19, ja que es tracta d'una mesura que respon a una finalitat constitucionalment legítima com és el dret fonamental a la vida i a la salut i, a més, considera que dita mesura és proporcional amb la finalitat protegida.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

14. [Interlocutòria](#) de 17 de juny de 2021, de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Canàries**, que desestima la petició del *Sindicato de Trabajadores de la Enseñanza de Canarias* de la suspensió

cautelar de tots els processos selectius convocats per a l'ingrés en els cossos docents de la Conselleria d'Educació de Canàries en **no** haver apreciat cap il·legalitat manifesta que aconselli una decisió de tal envergadura, sense que això suposi entrar en el fons de l'assumpte objecte del corresponent recurs contenciós administratiu interposat.

Afegeix que el sindicat recurrent no al·lega circumstàncies excepcionals que li ocasionin perjudicis irreversibles, ni fa cap consideració a la magnitud del dany que causaria al servei públic docent ni als aspirants. Així mateix, afirma que en aquest cas l'aparença de bon dret està a favor de l'Administració.

15. [Interlocutòria](#) de 6 de juliol de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Navarra**, per la qual es va autoritzar l'avançament a l'01.00 hores el tancament de l'oci nocturn decretat pel Govern foral a partir del dia 7 de juliol de 2021.

La Sala considera que "es tracta d'una mesura idònia, necessària i proporcionada per contenir la propagació del virus entre la població no vacunada, els joves, per la relació directa entre l'elevadíssim índex de contagis entre els joves no vacunats i les activitats d'oci un cop conclòs el curs escolar, amb la relaxació de les mesures d'autoprotecció, tant en els viatges de fi de curs com en les reunions socials i l'oci nocturn.

En l'esmentada interlocutòria, el Tribunal indica que la restricció és necessària ja que, com destaca l'informe de l'Institut de Salut Pública i Laboral de Navarra de 5 de juliol de 2021, la variant Delta ha passat a ser la dominant, amb més de la meitat dels casos, en ràpid ascens. Aquesta variant s'associa amb major probabilitat d'ingrés hospitalari i cert grau d'evasió a l'efecte de la vacuna, el que motiva la necessitat d'incrementar les mesures sanitàries i valorar amb el pas dels dies l'evolució en el nombre de contagis i la seva transcendència hospitalària.

16. [Interlocutòria](#) de 12 de juliol de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia d'Aragó**, en què acorda la suspensió cautelaríssima dels apartats 5.1 i 5.2 de l'Ordre SAN/790/2021, de 8 de juliol, per la qual s'acorda que els establiments d'hostaleria i restauració no poden excedir l'horari de tancament de les 23.00 hores i que l'aforament, tant en terrasses i espais oberts com en espais tancats, no pot ser superior al 50 % de l'aforament autoritzat, com a conseqüència de l'increment del nombre de persones contagiades pel SARS-CoV-2, ja que considera que no consta, a priori, una relació directa entre l'obertura dels locals i establiments d'hostaleria i restauració i l'increment del nombre de contagis per COVID-19.

17. [Interlocutòria](#) de 12 de juliol de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana**, per la qual s'autoritza: d'una banda, la limitació a un màxim de 10 persones en les reunions familiars i socials en tot l'àmbit territorial de la Comunitat Valenciana i, d'altra banda, les restriccions a la mobilitat nocturna entre les 01.00 hores i les 06.00 hores tots els dies de la setmana en 32 municipis de dita Comunitat.

La Sala considera que són mesures proporcionades, ja que d'elles deriven més beneficis per a l'interès general –contenció de la pandèmia– que perjudicis sobre altres béns o valors en conflicte, alhora que compleix el dret constitucional de proporcionalitat.

Així mateix, el TSJ considera que dites mesures sanitàries troben el seu encaix jurídic en la Llei orgànica 3/1986, de mesures urgents en matèria de salut pública, encara que posa de manifest que el desitjable seria una legislació específica per evitar problemes interpretatius i contradicció de criteris jurídics i judicials.

L'esmentada interlocutòria no va ser adoptada per unanimitat, ja que hi va haver el vot particular d'un magistrat.

A més, aquesta interlocutòria, en no ser ferma, por ser objecte de recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.

18. [Interlocutòria](#) de 14 de juliol, de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, per la qual **avala** les mesures proposades pel Govern de la Generalitat de Catalunya per al control de la propagació de la COVID-19.

El Tribunal considera en l'esmentada interlocutòria que les mesures proposades són "imprescindibles, adequades i proporcionades davant una situació de risc per als drets fonamentals que en aquests moments han de primer com són els drets a la vida i a la salut".

Les mesures que han estat avalades per la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJC són, en resum, les següents:

- a) Un màxim de 10 persones en les reunions i trobades privades i la recomanació que en aquestes trobades es respecti en tot moment el concepte de bombolla de convivència.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- b) Les restriccions de concurrència en els espais públics entre les 00.30 hores i les 06.00 hores tots els dies de la setmana en determinats municipis.
 - c) La prohibició de menjar i beure en concentracions en espais públics, excepte en les sortides escolars, activitats d'intervenció socioeducatives i activitats d'oci educatiu.
19. [Interlocutòria](#) de 10 de juny, del Ple de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia d'Astúries** per la qual s'acorda **no ratificar** les mesures establertes en l'apartat 2.3, referent a les condicions per realitzar esdeveniments en locals i establiments d'hostaleria i restauració, i l'apartat 2.4, referent a les condicions de l'obertura d'oci nocturn, de la Resolució de 28 de maig de 2021, de la Conselleria de Salut del Principat d'Astúries.

La Sala considera que les limitacions de drets fonamentals estaven vinculades a la identificació individual dels assistents; han de limitar-se amb precisió els àmbits territorials; ha de comprovar-se que les limitacions d'aquests drets són proporcionades i justificades; i, a més, ha de regular-se un mecanisme de seguiment per part de l'esmentada Sala per comprovar, en cada moment, el compliment d'aquests principis. Atès que no es donen en els esmentats preceptes impugnats aquestes condicions i requisits, acorden **no ratificar** dites mesures de lluita contra la pandèmia de la COVID-19.

20. [Interlocutòria](#) de 12 de maig, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia d'Astúries** per la qual estima **ratificar** la mesura adoptada per la Resolució de la Conselleria de Salut de 5 de maig, sobre la suspensió de les classes presencials fins a la finalització del curs 2020-2021 en totes les universitats, com a mesura de lluita contra la pandèmia de la COVID-19.
21. [Interlocutòria](#) de 20 de juliol de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Navarra**, per la qual es rebutja l'autorització per establir el toc de queda entre les 01.00 hores i les 06.00 hores per als municipis de risc molt alt per la COVID-19, sol·licitada pel Govern de Navarra.

En l'esmentada interlocutòria, que pot ser recorreguda en cassació davant el Tribunal Suprem, es considera que el Govern de Navarra hauria d'haver identificat de forma individual els municipis afectats, així com les dades concretes de contagi en aquestes localitats; i considera que no són suficients els informes de les respectives policies locals que es refereixen a la dificultat per controlar els "botellons" que tenen lloc de manera habitual cada cap de setmana.

En la mateixa interlocutòria s'avalua l'autorització d'altres dues mesures sol·licitades pel Govern de Navarra per a la lluita contra la COVID-19. Això és: d'una banda, la limitació per a tot el territori de la Comunitat foral del nombre de persones que poden reunir-se en exteriors i que es fixa en un màxim de 10 persones i, d'altra banda, se suspelen els articles de l'Ordre foral 22/2021, referents a la celebració de cercaviles, menjars populars i festes taurines en espais no catalogats com a places de toros.

22. [Interlocutòria](#) de 29 de juliol de 2021, de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, per la qual **autoritza** la pròrroga de les mesures adoptades pel Govern de Catalunya per controlar la propagació de la COVID-19 durant una setmana més, ja que considera que la incidència de virus és molt alta i, a més, dites mesures són proporcionades. Entre les mesures la vigència de les quals es prorroguen hi és l'anomenat "toc de queda" des de les 01.00 hores fins a les 06.00 hores tots els dies de la setmana en els municipis que es determinen en la corresponent Resolució SLT.
23. [Sentència](#) de 19 de novembre de 2020, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia del País Basc**, per la qual confirma ajustat a dret l'acord adoptat pel Ple de l'Ajuntament de Bilbao, referent a l'aprovació definitiva de la modificació detallada del Pla General d'Ordenació Urbana de Bilbao, pel que fa a la regulació de l'ús d'allotjament turístic.

El Tribunal entén que la qualificació dels habitatges d'ús turístic com a equipament i no com a residencial, l'exigència d'un informe urbanístic per operar, així com la limitació a un màxim de tres habitacions en els habitatges particulars per lloguer turístic no vulnera ni la CE i ni la Llei de garanties d'unitat de mercat ni la Llei de lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici.

24. [Sentència](#) 2268/2021, de 13 de maig, de la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, per la qual es desestima el recurs contenciós administratiu interposat per l'Ajuntament de Tarragona contra la **Resolució 316/2018 de la GAIP**, de 8 de novembre de 2018, i avala, en conseqüència, l'esmentada resolució de la GAIP en el sentit que l'Ajuntament de Tarragona està obligat a lliurar a un periodista el detall de les vendes d'entrades a la sessió inaugural de la celebració als Jocs del Mediterrani, realitzada per una empresa contractada per la Fundació Jocs del Mediterrani, que mantenen que dita Fundació no estava vinculada per l'obligació de transparència basant-se en la naturalesa jurídica d'aquesta i a la denegació del dret d'accés a la informació sol·licitada basant-se en aquest argument.

25. [Sentència](#) núm. 3186 i [Sentència](#) núm. 3187, de 29 de juny de 2021, de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, per les quals desestima dos recursos contenciosos administratius interposats, respectivament, per la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona i pel partit polític CUP contra l'acord adoptat per la Subcomissió d'Urbanisme de Barcelona de 15 de maig de 2018, pel qual es va aprovar la modificació del Pla general metropolità en l'àmbit dels terrenys del Fútbol Club Barcelona i, en conseqüència, considera ajustada a dret dita modificació del PGM del conegut com "Espai Barça".
26. [Sentència](#) de 19 de gener de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Castella i Lleó** que ha condemnat la Diputació de Burgos per la mort d'una anciana en caure per una escala en una residència propietat de la Diputació i reconeix el dret dels hereus legítims a percebre la quantitat de 80.000 euros per responsabilitat patrimonial de la Diputació de Burgos per deficient funcionament de serveis.

SALA CIVIL

27. Sentència de la Sala d'Apel·lacions de les sales civil i penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que ha estimat parcialment els recursos interposats pel Ministeri Fiscal i per l'acusació particular contra una sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona que condemnava a Transports Metropolitans de Barcelona i la companyia asseguradora a indemnitzar la víctima per una agressió en el Metro que li va ocasionar lesions molt greus i, en tal sentit, obliga a Transports Metropolitans de Barcelona i la entitat asseguradora a indemnitzar la víctima com a responsables civils subsidiaris i fixa la indemnització en 908.000 euros, dels quals la quantitat de 600.000 euros per part de l'entitat asseguradora i la resta per part de Transports Metropolitans de Barcelona.

SALA SOCIAL

28. [Sentència](#) (recurs suplicació 4614/2020) i [Sentència](#) (recurs suplicació 4642/2020), de 17 de juny de 2021, dictades per la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Galícia en què, en aplicació de la doctrina del TJUE sobre els interins, reconeix a dos empleats públics la condició d'**indefinitos no fixos** en haver superat el termini legal dels tres anys sense cobrir les places que ocupaven.

El TSJ de Galícia reconeix en dites resolucions judicials que el TJUE, en sentència de 3 de juny de 2021, ha recordat que "les consideracions pressupostàries **no** poden

justificar la manca de qualsevol mesura preventiva contra la utilització abusiva de successius contractes de treball de duració determinada”.

Així mateix, destaca en les esmentades sentències que “l’única mesura apta, creació de la doctrina del TS, és transformar el vincle laboral existent d’interinitat per vacant en un indefinit no fix”.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

29. Interlocutòria de 30 de juny de 2021, del **Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 de Palma de Mallorca**, per la qual s’acorda **posar fi** al confinament de tots els estudiants, i tornar als seus llocs de residència habitual, que no hagin donat positiu en la prova de diagnòstic per PCR per detectar contagis de la COVID-19.

Dita interlocutòria judicial no és ferma i, per tant, pot ser objecte de recurs d’apel·lació davant el TSJ de les Illes Balears.

30. Interlocutòria de 2 de juliol de 2021, del **Jutjat Contenciós Administratiu núm. 4 de Santa Cruz de Tenerife**, per la qual **ratifica**, previ informe favorable de la Fiscalia, la mesura sanitària d’aïllament decidida per Ordre de la Conselleria de Salut del Govern de Canàries de 30 de juny de 2021, per la qual es va acordar l’aïllament de 46 persones que havien donat positiu en una prova de detecció de la COVID-19, que eren usuaris del centre d’acollida municipal de Santa Cruz de Tenerife i d’altres 58 més que, essent també usuaris de l’esmentat centre, havien tingut contacte estret amb algun positiu.

El magistrat entén que la vida i la integritat física també són drets fonamentals establerts en l’article 15 de la CE i que justifica, per sí mateix, les limitacions del dret de mobilitat, sempre que estigui degudament justificat i les mesures de les restriccions a la mobilitat siguin proporcionades.

31. [Sentència](#) de 2 de juliol de 2021, del **Jutjat Penal núm. 22 de Barcelona**, per la qual es condemna un acusat a sis mesos de multa amb quota diària de 6 euros per dia, per un delictes de danys a les instal·lacions de Catalunya Radio. Danys que havia produït el condemnat durant el transcurs d’una manifestació en octubre de 2017; així mateix el condemna a pagar una indemnització de 4.333,50 euros a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

32. [Sentència](#) de 3 de juny de 2021, del **Jutjat Contenciós Administratiu de Terol**, per la qual es condemna solidàriament a l’Ajuntament d’Alcañiz i a l’empresa

constructora pel l'esllavissada que va tenir lloc el 18 d'abril de 2017 en la vessant Pui Pinos i que va arrasar diversos habitatges i garatges i, així mateix, fixa la indemnització per responsabilitat patrimonial en 1.367.000 euros en favor dels tretze veïns afectats.

L'evidència de la inestabilitat del terreny on es va concedir la llicència municipal d'obres per a la construcció dels habitatges i garatges és l'aparició d'un gran esquerda de diversos metres de longitud, fet que dona lloc a qualificar el sinistre com a previsible ja que constitueix una evidència de la inestabilitat del terreny, obviada per l'Ajuntament, mostrant una actitud passiva i negligent, que no va ser posada de manifest en els informes tècnics.

GAIP (COMISSIÓ DE GARANTIA DEL DRET D'ACCÉS A LA INFORMACIÓ PÚBLICA)

1. [Resolució 256/2020](#), de 30 d'abril, pel la qual s'estableix que la suspensió dels terminis administratius no impedeix continuar amb la tramitació de les reclamacions, en atenció a l'interès general en garantia de l'empara legal efectiu atorgat per l'article 39 de la LTAIPBG a totes les persones que s'han vist perjudicades en el seu dret d'accés a la informació pública.
2. [Resolució 244/2021](#), de 12 de març, en la qual es recorda que, d'acord amb la sentència del TJUE, la GAIP té competència per revisar els actes administratius que limitin o restringeixin sol·licituds d'informació presentades pels sindicats i representants dels treballadors i treballadores.
3. [Resolució 251/2021](#), de 12 de març, per la qual s'estima l'accés a les agendes dels alts càrrecs.
4. [Resolució 534/2021](#), de 10 de juny, en la qual es determina que els correus electrònics i els missatges intercanviats per qualsevol mitjà té caràcter d'informació pública si s'han enviat en l'exercici de funcions públiques.
5. [Resolució 637/2021](#), d'1 de juliol, que estableix:
 - A) Que un document elaborat pel cap de la policia local d'un ajuntament, actuant en tal condició, no pot ser considerat en cap cas com a una opinió personal, fins i tot, com en el cas present, si el referit document es denomina a sí mateix com a "informe" i s'identifica amb un número.

- B) Que podria ser, certament, una opinió; però una opinió professional pròpia de l'exercici del seu càrrec i no una opinió merament personal, entenent com a tals les que expressen en l'àmbit privat, social o familiar i que no es fan constar per escrit en un informe administratiu.
- C) Que, a més, cal tenir en compte que la legislació de règim local no preveu cap causa d'inadmissibilitat de les sol·licituds dels electes a la informació de la respectiva entitat local; si bé es podria recórrer a l'aplicació supletòria de la Llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) basant-se en el que disposa en la seva disposició addicional 1.2, dita solució seria altament qüestionable, perquè seria una limitació del dret a l'accés a la informació garantit en la legislació de règim local, ja que el que pretén aquesta última és, justament, tot el contrari. És a dir, que sigui un accés a un dret d'accés a la informació reforçat i més intens del que correspon al comú de la ciutadania sobre la base de la LTAIPBG.
- D) Que de l'expressió literal assenyalada en l'article 164 del Text refós de la Llei municipal y de règim local de Catalunya (TRLMRLC), que declara el dret dels membres dels ajuntaments a "obtenir tots els antecedents, dades o informacions que estigui en poder dels serveis de la corporació", inclosos, sense cap dubte (concretament els antecedents) es conclou que un document preparatori com el sol·licitat pot ser perfectament nomenat o qualificat com "antecedent", formal o fàctic, d'eventuals decisions sobre la policia local.
- E) Que la documentació aportada per l'ajuntament també manifesta que l'accés a un tipus de document, com el sol·licitat, resta en mans de la discrecionalitat de l'alcaldia, ja que no es troba en l'àmbit del dret d'accés dels membres electes establert en la legislació de règim local.
- F) Que la condició "d'antecedents, dades o informació en poder dels serveis municipals" que li correspon a un document és predicable de qualsevol document, de caràcter objectiu o fàctic i en absolut d'apreciació discrecional per part de ningú ja que l'obligació de l'alcaldia en ordre a satisfer el dret d'accés a la informació dels electes locals està perfectament definida en l'article 164.3 del TRLMRLC que delimita, d'una manera clara, els únics casos en què es pot denegar la informació sol·licitada, sense que càpiga cap marge de discrecionalitat.
6. [Resolució 642/2021](#), d'1 de juliol, per la qual s'estableix que l'atribució a l'alcaldia de la potestat discrecional per desestimar les sol·licituds d'informació que requereixen una certa elaboració que regula el ROM és contrària a la legislació de règim local.

Dita Resolució de la GAIP assenyala:

- A) Que la reclamació interposada davant la GAIP no deriva d'una sol·licitud d'informació pública sinó de preguntes formulades al govern municipal o a l'alcaldia, per la qual cosa no constitueix un exercici del dret d'accés a la informació pública, sinó el dret de la representació política manifestada en l'exercici de les seves funcions de control i impuls de les accions de govern municipal per part dels grups i "persones" de l'oposició.
- B) Que, efectivament, malgrat que tots els escrits que s'aporten com a objecte a la reclamació davant la GAIP invoquen genèricament la Llei de transparència i el dret d'accés a la informació pública, en realitat es tracta de preguntes que es dirigeixen al govern municipal, ja que: d'una banda, la pròpia qualificació de "preguntes" que li dona la persona que fa la reclamació en el seu escrit de reclamació; i, d'altra banda, el terme de "resposta obligada en el termini de 30 dies o en el proper Ple", que també assenyala la persona que realitza la reclamació, porta a la GAIP a afirmar que en aquest cas no es tracta d'una reclamació d'accés a la informació pública.
- C) Que la regulació del procediment de sol·licitud d'informació establert en el ROM de l'Ajuntament de Badalona presenta algunes deficiències, com és el fet que no es fa referència en el seu article 19.5 a la via de reclamació davant la GAIP d'una manera específica en cas de negació així com algunes precisions que es recullen en el ROM i que no s'ajusten a la legalitat o al criteri jurisprudencial consolidat, com ara la facultat discrecional que l'article 17.2 atribueix a l'alcaldia per autoritzar l'accés a la informació que implica l'elaboració d'un nou document, precepte que a judici de la GAIP no troba empara en l'article 164.3 del TRLMRLC ni en la LTAIPBG, que és d'aplicació supletòria a la legislació de règim jurídic especial dels electes locals.
- D) L'exigència de motivació de la sol·licitud d'accés a la informació que recull l'article 19.1 del ROM és contrària a la reiterada jurisprudència del TS que s'ha pronunciat en el sentit que no és exigible cap motivació (STS de 26 de juny de 1998), afirmant que qualsevol informació sol·licitada per un electe s'ha d'entendre relacionada, sense necessitat de justificació específica, amb l'exercici del seu càrrec i de les funcions que li són inherents (entre altres, STS de 5 de novembre de 2000).
- E) Això no obstant, la GAIP afirma que queda clar que l'article 17 del ROM de l'Ajuntament de Badalona fa una regulació pròpia i diferenciada de les sol·licituds

d'informació sotmeses a l'autorització de l'alcaldia previstes en l'article 164.3 del TRLMRLC, la resolució o denegació de les quals pot ser revisada per la GAIP, d'acord amb la disposició addicional primera de la LTAIPBG i la interpretació d'aquest precepte que ha fet la GAIP i, posteriorment, avalada per sentències del TSJC.

- F) Tot i que les preguntes formulades al govern municipal continguin formulacions de peticions d'informació, cal aclarir que tant la legislació sobre el règim local com els ROM municipals configuren les preguntes i les sol·licituds d'informació com a dos instruments diferents al servei dels membres electes local, que s'ajusten als seus respectius procediments i responen a dinàmiques diferents, i la via de la reclamació davant la GAIP només és admissible en relació amb les sol·licituds d'informació sense que pugui servir per revisar les respostes donades pel govern municipal a les preguntes formulades pels grups o electes de l'oposició, tal com es desprèn de l'article 39.1 de la LTAIPBG que expressament estableix que "les resolucions expressives o presumptes en matèria d'accés a la informació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garanties del Dret d'Accés a la Informació Pública encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'informació pública que regula aquest títol" i, en el mateix sentit, l'article 32 del seu Reglament estableix que "la Comissió inadmetrà les reclamacions que no tinguin per objecte el dret d'accés a la informació pública".
- G) La GAIP conclou que, d'acord amb l'exposat, és procedent declarar la **no admissió** de la reclamació presentada per un grup de l'oposició de l'Ajuntament de Badalona, ja que no té per objecte la revisió d'una decisió administrativa limitativa del dret a l'accés a la informació pública.

7. [Resolució 664/2021](#), de 16 de juliol.

Atès que la Memòria de la Convenció del Consell d'Europa sobre l'accés a la informació pública, de 18 de juny de 2009, vincula el límit del dret a la informació pública del principi d'igualtat de les parts en un procés penal a aquelles informacions que la part "Administració pública" ha elaborat específicament per a la seva defensa, com poden ser les comunicacions amb la seva defensa jurídica o l'estratègia de defensa dels seus drets i interessos, amb el benentès que si l'altra part fen ús del dret a la informació pública, pogués accedir a dita informació, es podria perjudicar la defensa de l'Administració i, amb això, es perjudicaria el principi d'igualtat de les parts en el corresponent procés penal; essent aquest el principi i la finalitat que té el límit del dret a la informació pública en ares a garantir el principi d'igualtat de les parts del procés penal i així ho ha assenyalat la GAIP en reiterades resolucions.

Ara bé, si es tracta d'informació que l'Administració com a part en un procés penal no ha elaborat expressament per a la seva defensa i es tracta de documents i informació que ja estava en poder de l'Administració abans de formar part en el procés penal i a la qual l'altra part també té dret a accedir, s'ha de reconèixer el dret d'accés a aquesta, en ares, precisament, a garantir el dret d'igualtat de les parts en un procés penal.

8. [Resolució 675/2021](#), de 16 de juliol.

Atès que l'abús del dret no és una causa d'inadmissibilitat de l'accés a la informació pública recollida actualment en l'article 29 de la LTAIPBG, això no obsta perquè pugui ser aplicada igualment, ja que es tracta d'un principi general consagrat en el títol preliminar, article 7 del Codi civil espanyol i en l'article 111-7 del Codi civil català i que, com a tal és aplicable a totes les relacions jurídiques que infringeixen, com és el caràcter abusiu de determinades sol·licituds i reclamacions que, considerades individualment, res impedeixen que valorar l'existència d'una praxis abusiva en relació amb l'històric de sol·licituds que es plantegen respecte a una empresa pública.